

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D. a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **Martin Kořínek**
sídlem Jírova 724, 394 70 Kamenice nad Lipou
zastoupeného advokátem JUDr. Pavlem Brachem, LL.M.
sídlem Klapálkova 3132/4, 149 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2025, č. j. 3432/25/5300-22441-712084

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Finanční úřad pro Kraj Vysočina, (dále jen „správce daně“) doměřil na základě daňové kontroly 10 dodatečnými platebními výměry ze dne 30. 1. 2024 žalobci daň z přidané hodnoty (dále jen též „DPH“) za zdaňovací období březen - prosinec 2019 ve výši celkem 104 820 Kč a současně mu uložil povinnost uhradit penále. Správce daně dospěl k závěru,

že žalobce, jenž byl v roce 2019 jedním ze dvou společníků společnosti DMK účetnictví (podle § 2716 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku) nepřiznal daň ve správné výši. Ani jeden ze společníků nevedl evidenci k DPH způsobem, který by reflektoval jejich podíly na uskutečněných a přijatých zdanitelných plněních v rámci společnosti a daň proto nebylo možné stanovit dokazováním. Daň tedy byla stanovena na základě pomůcek.

2. Žalovaný odvolání proti dodatečným platebním výměrům v případě zdaňovacího období března - listopadu 2019 zamítl a desátý dodatečný platební výměr za období prosinec 2019 změnil tak, že daň z přidané hodnoty byla doměřena ve výši 10 334 Kč, penále bylo změněno na částku 2 067 Kč.

II. Argumentace žalobce

3. Žalobce nesouhlasí s doměřením daně nesouhlasí, že by nevedl evidenci DPH způsobem, který by reflektoval podíly společníků na uskutečněných a přijatých zdanitelných plněních v rámci společnosti. Dále nesouhlasí s tím, že neprokázal použití zboží Herbalife v rámci ekonomické činnosti podle ust. § 72 ZDPH a namítá, že nebyly splněny ani podmínky pro přechod na pomůcky dle § 98 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“).
4. Ekonomickou činnost vykonávala pouze matka žalobce (D. K.), a to samostatně (OSVČ), spolupráce v rámci DMK účetnictví s ní od roku 2017 nefungovala, fakturaci převzala pouze ona. Žalobce si založil jinou společnost - JA Tech s.r.o. a jejím prostřednictvím zajišťoval pro DMK účetnictví správu počítačů, sítě atd. Činnost společnosti je prováděna jménem konkrétních společníků. Proto byl vedle matky žalobce uveden i žalobce na soupisu zpracovaných operací pro odběratele Městskou část Praha - Újezd, jeho podpis sám o sobě neznamená, že by se na činnosti společnosti podílel. Ze smlouvy o společnosti vyplývá, že si každý z účastníků vede účetnictví samostatně. Podíl druhého společníka na činnosti společnosti a vedení účetnictví nebyl 50 %. O taková plnění v případě žalobcem uplatněných odpočtů nešlo, neboť se nejednalo o plnění použité k činnosti společnosti v zájmu všech společníků, ale o plnění poskytnutá výlučně k činnosti druhého společníka, který jako jediný propagoval svoji vlastní ekonomickou činnost. Žalobce od roku 2018 pod hlavičkou společnosti DMK žádné účetnictví nevedl a nevystavoval ani faktury, nedocházelo ke krácení DPH nebo k umělému rozdělení DPH. Tvrzení, že v přehledu o příjmech a výdajích OSVČ za rok 2019 vykazoval stejnou částku jako jeho matka je irelevantní. Příjem žalobce byl podle podaných tvrzení za měsíce roku 2019 nulový, jelikož vlastní ekonomickou činnost neprovozoval. Správce daně bez součinnosti se žalobcem stanovil daň, která je nepřiměřená. Daň bylo možné stanovit na základě dokazování, neboť nechyběly důkazy o skutečné hodnotě prodaného zboží druhého společníka a skutečné výši uskutečněných zdanitelných plnění za jeho dodání. Obecně nechyběly důkazy o tom, že veškerá přijatá zdanitelná plnění byla přijata a použita k ekonomické činnosti paní D. K.
5. Žalobce dále namítal, že v řízení bylo prokázáno, že zboží Herbalife bylo používáno při prezentačních setkáních, ochutnávkách či v rámci podpory prodeje. Z místopřísežných prohlášení je patrné, že v rámci osobních setkání prezenčních akcí byly příslušnými osobami produkty Herbalife bezplatně konzumovány; žalobce prokázal u vyčísleného zboží - zásob od společnosti Herbalife, že toto bylo použito jako dárkové předměty, dále při provádění již zmíněných prezentačních setkáních a ochutnávkách a v rámci podpory prodeje při propagačních akcích Centra pro zdravý životní styl. K těmto akcím byla

předložena fotodokumentace a byly doloženy termíny jednotlivých setkání a prezentací. V rámci podnikání matky žalobce bylo záměrem vybudovat a provozovat Centrum pro zdravý životní styl (o čemž svědčí i používané razítko s IČO druhého společníka). Do tohoto podnikání chtěla p. K. zapojit syna, jenž začal z jejich prostředků nakupovat produkty Herbalife. Produkty neprodával, ale byly prodávány žalobkyní (pozn. soudu: není zřejmé, zda se má jednat o žalobce či snad jeho matku), která na jejich nákup poskytla finanční prostředky a tržbu z prodeje tohoto zboží zahrnula do svých zdanitelných příjmů a odvedla z nich DPH na výstupu. Žalobce nikdy příjem ve výši 764 413 Kč neobdržel, a tedy ani nemohl odvést DPH. Správní orgány v podstatě schvalují zdanění neexistujícího podílu. Není možné podíl danit dvakrát celkem ve výši 36 %, navíc za něco, co nebylo plněno.

III. Vyjádření žalovaného a další podání stran

6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že v daňovém řízení bylo prokázáno, že v roce 2019 společnost DMK účetnictví fungovala a žalobce se na její činnosti podílel. Tento závěr podporuje i skutečnost, že žalobce i jeho matka podali za rok 2019 daňová přiznání k dani z příjmů fyzických osob, v nichž uvedli ½ dosažených příjmů a ½ společných výdajů. Zmíněný poměr rovněž vyplývá z ust. § 2728 odst. 1 OZ. O tom, že probíhala spolupráce mezi žalobcem a jeho matkou, svědčí i soupis zpracovaných operací pro městskou část Praha - Újezd, kde je uveden podpis žalobce i jeho matky a otisk razítka DMK účetnictví D. K. a DMK účetnictví Martin Kořínek. Uvedený závěr podporují i daňové doklady vystavené pro odběratele (Comfort Digital, Comfort Agency CA Tech s.r.o. a P. V.), na kterých byl jako dodavatel uveden žalobce, na daňových dokladech bylo otištěno i razítko DMK účetnictví Martin Kořínek. Záměru, že se žalobce podílel na činnosti společnosti, nasvědčuje i skutečnost, že podle informací poskytnutých Okresní správou sociálního zabezpečení Pelhřimov vykazovali žalobce i jeho matka stejnou částku v přehledu o příjmech a výdajích OSVČ za rok 2019. Sám žalobce v reakci na výzvu k prokázání skutečností netvrdil, že by spolupráce s jeho matkou v roce 2019 na základě smlouvy o společnosti neprobíhala; tato spolupráce neměla probíhat až od roku 2020.
7. Žalovaný dále uvedl, že z důvodu absence zákonem stanovených evidencí nebylo možno na základě dokazování hodnověrně zjistit, jaká měla být skutečná výše uskutečněných a přijatých zdanitelných plnění. Žalobce neunesl důkazní břemeno poté, co byly zjištěny skutečnosti zpochybňujícího jeho tvrzení, že jeho matka provozovala činnost samostatně. V dané věci nešlo o hodnocení věrohodnosti důkazů, ale o nemožnost zjistit, k jaké činnosti byla plnění použita. K prokázání nároku na odpočet zboží Herbalife, jenž mělo být použito k propagaci DMK účetnictví, žalovaný uvedl, že toto bylo předmětem samostatného řízení vedeného u matky žalobce. Protože v tomto řízení nebylo prokázáno, že jí pořízené zboží Herbalife v hodnotě 130 134,90 Kč bylo použito k propagaci DMK účetnictví, nebylo možné využít údajů ze sestavy „Soupis položek propagace DMK účetnictví“ za rok 2019 jako pomůcek a snížit žalobci ve zdaňovacím období prosinec 2019 daňovou povinnost. K námitce ohledně nepřípustného danění žalovaný uvedl, že uskutečněná zdanitelná plnění jsou standardně zdaňována na výstupu DPH, přičemž příjmy z těchto plnění jsou následně i předmětem daně z příjmů.
8. V doplňujícím procesním podání ze dne 29. 7. 2025 žalobce zopakoval, že se v roce 2019 nepodílel nijak na činnosti společnosti DMK účetnictví, evidenci formou „0“ nelze vytisknout z počítače, podíl ani přes nátlak správce daně v průběhu kontroly účastníci uměle nevytvářeli. Žalobce navrhl výslech bývalé pracovnice správce daně územního

pracoviště Pelhřimov, jenž měla intervenovat pro rozdělení příjmů 50 % u každého společníka. Žalovaný nesprávně určil podíl z příjmů i daň z přidané hodnoty. Veškerou evidenci vedla pouze matka žalobce, na všech fakturách bylo uvedeno její DIČ, a to i na fakturách žalobce. Žalobce předložil správci daně všechnu svoji evidenci, proto není možné stanovit daň prostřednictvím pomůcek. Žalobce v řízení doložil důkaz, z něhož je patrné, že od 9. 12. 2022 byl „daně z přidané hodnoty zbaven správcem daně z moci úřední“. Nechápe, jak může platit daň z přidané hodnoty, ke které není registrován. Žalobce bezpochyby prokázal svá tvrzení, že zboží Herbalife bylo používáno při prezentačních setkáních, ochutnávkách či v rámci podpory prodeje místopřísežnými prohlášeními. Toto zboží bylo použito jako dárkové předměty, dále při provádění prezentačních setkáních a ochutnávkách a v rámci podpory prodeje při propagačních akcích Centra pro zdravý životní styl. Jedná se o důkazy týkající se pronájmu od společnosti JA Tech s.r.o., které bylo v roce 2019 vyplaceno 360 000 Kč a v roce 2020 450 021 Kč. Vzhledem k záměru žalobce vybudovat a provozovat Centrum pro zdravý životní styl bylo zapotřebí zajistit pro toto centrum prostory, které žalobce využil od společnosti JA Tech s.r.o. Tato společnost podpronajala i prostory v Bořetíně p.č. 58/1, kde bylo centrum provozováno. Jednalo se o venkovní prostor, včetně chatky k provozování zdravého životního stylu – agro fitness/lektorské činnosti, cvičení s vlastní vahou, kdy tyto činnosti měly sloužit i jako podpora prodeje pro produkty Herbalife, přičemž jako lektor vystupoval J. K. Jako podpora těchto aktivit bylo přistoupeno i k dalším podpůrným projektům, mj. na internetu přes Messenger byla založena soukromá skupina Candáti Herbalife Nutrition a byl propagován zdravý životní styl spojený se zmiňovaným cvičením. Na důkaz proběhlých akcí předložil žalobce komunikaci (jde o upoutávky zveřejňované na sociálních sítích i fotodokumentaci proběhlých akcí). Byla také předložena jako důkaz místopřísežná prohlášení, z nichž je patrné, že v rámci osobních setkání a prezenčních akcí byly příslušnými osobami produkty Herbalife bezplatně konzumovány. Pokud měl správce daně pochybnosti k místopřísežným prohlášením, měl osoby, jenž je vydaly, vyslechnout.

9. V procesním podání ze dne 13. 10. 2025 žalovaný sdělil, že trvá na svých závěrech ohledně skutečnosti, že žalobce v dané věci neunesl důkazní břemeno a neprokázal, že by v evidencích pro daňové účely DPH podle ust. § 100 ZDPH a následně v daňových přiznáních k DPH podaných za předmětná zdaňovací období přiznal daň z uskutečněných zdanitelných plnění ve správné výši. Nově navržený důkaz v podobě svědecké výpovědi bývalé zaměstnankyně správce daně je nepřipustný. Žalovaný nerozporuje, že obecně nemůže být předložena evidence, která neexistuje, avšak trvá na tom, že žalobce v předmětné době vykonával činnost v rámci společnosti DMK účetnictví a měl proto povinnost vést evidenci pro účely DPH podle § 100 ZDPH způsobem, který by reflektoval jeho podíl na uskutečněných a přijatých zdanitelných plněních v rámci společnosti. Žalobcem v jeho doplňujícím podání uvedené důkazy (komunikace, fotografie či video) nebyly v daném řízení jím doloženy. Prokázání uplatněného nároku na odpočet daně bylo předmětem samostatného řízení vedeného u matky žalobce. K nově uplatněnému tvrzení, že žalobci byla z moci úřední zrušena registrace k DPH, žalovaný uvedl, že toto řízení je řízením samostatným a nemá vliv na doměřovací řízení ve věci DPH za předmětná zdaňovací období.
10. V doplňujícím procesním podání ze dne 4. 12. 2025 žalobce uvedl, že nebylo nikdy prokázáno, jakým způsobem probíhala činnost v rámci sdružení. Správní orgány nevyvrátily věrohodnost smlouvy o společnosti. Nebylo objasněno, kde vzal žalovaný výši doměřeného DPH. Nebyly předloženy evidence faktur, které byly pojaty do doměřování.

Šlo o porušení zákona o DPH, neboť daňový doklad musí mít variabilní symbol a zdanitelné plnění a částky neodpovídají žádné vystavené faktuře podle ZDPH. Žalobce dále také uvedl, že správní orgán, ani následně soud prvního stupně, nedokázal skutkově a právně objasnit, na základě čeho určil, že podíly obou společníků jsou stejné. V účetnictví druhého společníka ani na bankovním účtu D. K. se nikdy žádná částka, kterou by měl druhý společník přijmout, neobjevila. Podíl byl uměle vytvořen. Správní orgán ani soud prvního stupně neprovedl žádné dokazování, že by nějaký podíl druhý společník jakýmkoliv způsobem přijal a že by se mělo jednat o zdanitelné plnění. Dále žalobce uvedl, že provedení navrhovaných důkazů je podmíněno komplexním posouzením všech bodů žaloby; soud musí zhodnotit každý bod žaloby, který je důvodem pro tvrzení žalobce, což nebylo učiněno. U žalobce došlo k zásahu do jeho lidských práv, došlo ke dvojímu zdanění, jeho námitky nebyly řádně vypořádány. Žalobce zopakoval, že nebyly splněny podmínky pro stanovení prostřednictvím pomůcek. Navíc tyto pomůcky jsou nepřiměřené, obsahují matematické chyby a konkludentní platební výměry byly na částku 0 Kč, a tedy v násobení nemůže být doměrek krát 0, neboť to bude vždy 0. Konkludentní platební výměry nebyly zrušeny, žalobce dále namítal, že správce daně v rámci vyhledávací činnosti může postupovat a opatřovat si důkazy i bez vědomí daňového subjektu. Proto je irelevantní námitka žalovaného, že rozhodnutí o zrušení registrace nebylo žalobcem doloženo. Žalovaný vydal platební výměry po právní moci zrušení registrace, a tedy v rozporu se zákonem.

IV. Ústní jednání

11. V rámci ústního jednání konaného dne 11. 12. 2025 obě strany setrvaly na své dosavadní argumentaci a procesních stanoviscích a odkázaly na svá písemná podání ve věci. Krajský soud nepřistoupil k provedení žalobcem navrhovaných důkazů, neboť jím tvrzené skutečnosti, k nimž navrhoval provedení důkazu výpisem z živnostenského rejstříku, výpisem z obchodního rejstříku společnosti JA Tech s.r.o. a spisovou dokumentací z řízení ve věci jeho matky před správcem daně prvního stupně žalovaný nerozporoval a důvody pro neprovedení ostatních důkazů budou uvedeny níže. Listinami obsaženými v prvostupňovém a v odvolacím správním spise soud dokazování neprováděl, nicméně z údajů v nich obsažených vycházel při ověřování skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadených rozhodnutí.

V. Posouzení věci

12. Soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. V podané žalobě byla uplatněna argumentace, která byla dalšími procesními podáními buď opakována, či rozvíjena. Je otázkou, zda všechny části těchto podání směřovaly k nyní projednávané věci (např. tvrzení, že soud prvního stupně se odchýlil od ustáleného rozhodování a také převzal chybu vytvořenou a neodstraněnou odvolacím orgánem; správní orgán, ani následně soud prvního stupně nedokázal věc skutkově a právně objasnit a další). V případě nyní posuzované věci jde o poslední z celkem čtyř skutkově provázaných věcí projednávaných Krajským soudem v Brně ve věci žalobce Martina Kořínka a jeho matky D. K.
14. Soud z důvodu skutkové provázanosti nyní v krátkosti rekapituluje obsah souvisejících věcí a v nich vydaných rozsudků. Některé závěry, jenž jsou použitelné pro nyní

projednávanou věc a s nimiž se zdejší soud ztotožňuje, dále používá. Nynější věc byla z důvodu provázanosti rozhodnuta v časové souvislosti s ostatními těmito věcmi.

15. V rozsudku ze dne 16. 10. 2025, č. j. 62 Af 13/2025–60 řešil zdejší soud věc žalobkyně D. K., přičemž šlo o doměření daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2019 a 2020. Žalovaný v uvedené věci uzavřel, že tehdejší žalobkyně mj. neprokázala použití zboží přijatého od společnosti Herbalife Czech republic s r. o. v celkové výši 258 544,23 Kč v roce 2019 a nejednalo se o výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu ust. § 24 zákona č. 586/1992 Sb. o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“). Dále nebyly uznány výdaje za pronájem nebytových prostor poskytnutých společností JA Tech s.r.o. v celkové výši 810 021 Kč. Krajský soud v Brně v uvedeném rozsudku dospěl k závěru, že nynější žalobce se s tehdejší žalobkyní sdružili za účelem poskytování služeb vedení podvojného a jednoduchého účetnictví, účetního poradenství, daňové evidence, daňového poradenství, zpracování daňových přiznání, organizačního a ekonomického poradenství a služeb administrativní správy; oba společníci podali daňová přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2019, v nichž uvedli ½ dosažených příjmů a ½ společných výdajů. Důvodem doměření daně nebylo posouzení účasti společníků na společnosti, nýbrž to, že žalobkyni nebyly uznány výdaje vynaložené na pronájem prostor od společnosti JA Tech, a též vynaložené na produkty Herbalife, která měla tehdejší žalobkyně dle vlastních tvrzení využívat k propagaci DMK účetnictví, v rámci prodeje, podpory prodeje při propagačních akcích Centra pro zdravý životní styl. Tehdejší žalobkyně vykazala v roce 2019 využití zboží v hodnotě 148 128 Kč (321 kusů) na propagaci Centra pro zdravý životní styl a 130 135 Kč (281 kusů) na propagaci DMK účetnictví. Dále uvedla, že bylo prodáno pouze 24 kusů a u 58 kusů mělo dojít k uplynutí lhůty spotřeby. Tehdejší žalobkyně tvrdila, že žádný z produktů neměl být použit pro její osobní spotřebu, ovšem z příspěvků na Facebooku vyplývá, že tehdejší žalobkyně se synem J. užívali v předmětné době produkty Herbalife. Žalovaný i krajský soud dospěli k závěru, že je značně nevěrohodné, že téměř veškeré pořízené zboží mělo být bezplatně rozdáno, pokud dosahovalo v roce 2019 hodnoty 323 600,73 Kč a příjmy Centra pro zdravý životní styl měly v tomto roce činit pouze 23 744,19 Kč. Dále žalovaný tehdejší žalobkyni neuznal výdaj za zboží Herbalife, u něhož byl na daňových dokladech uveden jako odběratel její syn. Ten neměl podle jeho tvrzení produkty prodávat, neboť je prodávala tehdejší žalobkyně a tržby z prodeje zahrnula do svých zdanitelných příjmů. Daňové orgány zjistily, že její syn zboží u dodavatel Herbalife objednal a uhradil a tvrzení, že zboží, které nakoupil syn, prodávala tehdejší žalobkyně, tato ničím nedoložila. Pokud jde o neuznané výdaje za pronájem nebytových prostor poskytnutých společností JA Tech s.r.o. tehdejší žalobkyni v celkové výši 810 021 Kč, bylo zjištěno, že se jednalo o venkovní prostor, včetně chatky k provozování zdravého životního stylu – Agro fitness/lektorské činnosti, cvičení vlastní vahou, kdy tyto činnosti měly dle tvrzení tehdejší žalobkyně sloužit i jako podpora prodeje pro produkty Herbalife, přičemž jako lektor vystupoval syn J. Příjmy z prodeje služeb – permanentky na cvičení – byly vykazány jako zdanitelný příjem tehdejší žalobkyně. Ta nepředložila žádný důkaz o tom, že lekce Agro fitness skutečně probíhaly. K tomu správce daně upozornil na mizivý ekonomický efekt daných výdajů, kdy tehdejší žalobkyně deklarovala za obě zdaňovací období výdaje za pronájem v souhrnné výši 810 021 Kč, přičemž dosáhla příjmů z prodeje permanentek ve výši 3 719,01 Kč. Tehdejší žalobkyni se v daňové řízení nepodařilo prokázat, že by si dané prostory pronajala k provozování akcí zdravého životního stylu. Žaloba byla zdejším soudem shora citovaným rozsudkem zamítnuta.

16. V rozsudku ze dne 16. 10. 2025, č. j. 62 Af 3/2025–73 zdejší soud řešil věc matky žalobce, již byla doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období březen - prosinec 2019 (jedná se o stejnou daň a stejná zdaňovací období jako v nyní projednávané věci) a dále za zdaňovací období leden - září 20 a listopad - prosinec 2020 v celkové výši - 64 673 Kč. V případě shodných zdaňovacích období jako v nynější věci dospěl správce daně k závěru, že tehdejší žalobkyně, která byla v roce 2019 jedním ze dvou společníků společnosti DMK účetnictví, nepřiznala daň ve správné výši. Ani jeden ze společníků nevedl evidenci k DPH způsobem, který by reflektoval jejich podíly na uskutečněných a přijatých zdanitelných plněních v rámci společnosti a daň nebylo možné stanovit dokazováním. V případě zdaňovacích období roku 2020 správce daně neuznal tehdejší žalobkyni nárok na odpočet DPH za nákup zboží Herbalife v rozsahu dokladů, na kterých byl jako odběratel uveden její syn J. Tehdejší žalobkyně totiž neměla při odpočtu daně, kterou vůči ní uplatnil jiný plátc, daňový doklad. Pokud jde o zdaňovací období shodná s nyní projednávanou věcí, žalovaný dospěl k závěru, že tehdejší žalobkyně neprokázala použití zboží přijatého od společnosti Herbalife v rámci své ekonomické činnosti. Tehdejší žalobkyně namítala, že nebyly dány podmínky pro stanovení daně podle pomůcek, neboť předložila množství důkazů a se správcem daně spolupracovala. Dále tvrdila, že vykonávala ekonomickou činnost samostatně. Spolupráce v DMK účetnictví s nynějším žalobcem od roku 2017 nefungovala, nynější žalobce od roku 2018 nevedl účetnictví a nevystavoval žádné faktury. Ze smlouvy o společnosti nevyplývá, že by se měl nynější žalobce podílet na vedení účetnictví; ten si založil jinou společnost – JA Tech s.r.o. a jejím prostřednictvím zajišťoval pro DMK účetnictví správu počítačů, sítě atd. Dále tehdejší žalobkyně tvrdila, že prokázala, že zboží od společnosti Herbalife využila k propagaci a tvrdila, že předložila fotografie, z nichž je patrné, že toto bylo použito při prezentačních setkáních a bezplatně konzumováno jejich návštěvníky. V pozdějším podání tehdejší žalobkyně namítala, že příjem byl daněn dvakrát, a to jednou daní z příjmu a podruhé daní z přidané hodnoty. Krajský soud v Brně žalobu tehdejší žalobkyně zamítl, ztotožnil se se závěry žalovaného, že se tehdejší žalobkyně s nynějším žalobcem sdružili za účelem poskytování služeb vedení podvojného a jednoduchého účetnictví, účetního poradenství, daňové evidence, daňového poradenství, zpracování daňových přiznání, organizačního a ekonomického poradenství a služeb administrativní správy. Ze smlouvy vyplývá, že nynější žalobce k účelu přispěje svojí činností. Záměr, jakým se společníci podílejí na zisku a ztrátě, nebyl smluvně určen. Společníci podali daňová přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2019, ve kterých uvedli ½ dosažených příjmů a ½ společných výdajů. Správce daně pojal pochybnosti o správnosti a věrohodnosti předložených dokladů. V řízení bylo zjištěno, že nynější žalobce i tehdejší žalobkyně deklarovali faktickou činnost společnosti v roce 2019 též rozdělením příjmů a výdajů pro účely daně z příjmů fyzických osob, přičemž ovšem nevedli evidenci k DPH způsobem, který by reflektoval jejich podíly na uskutečněných a přijatých zdanitelných plněních v rámci společnosti. Zjištěné skutečnosti nasvědčovaly spíše tomu, že příjmy z účetnictví byly dosahovány prostřednictvím společnosti DMK účetnictví (o podílu žalobce na činnosti společnosti svědčil také podpis na soupisu zpracovaných operací pro odběratele Městskou část Praha - Újezd a informace poskytnuté Okresní správou sociálního zabezpečení Pelhřimov). Další spornou otázkou bylo, zda tehdejší žalobkyně správně nárokovala odpočet daně z přijatých plnění od společnosti Herbalife dle daňových dokladů, na kterých je jako odběratelka uvedena. Žalovaný dospěl k závěru, že tehdejší žalobkyně neprokázala použití deklarovaného množství zboží Herbalife v rámci své ekonomické činnosti a nárok na odpočet z tohoto

plnění jí odepřel. Prvotní pochybnosti vznikly na základě objemu pořízeného zboží, který výrazně převyšoval objem zboží prodaného. Tehdejší žalobkyně v reakci na výzvu uvedla, že zboží bylo použito jako dárkové předměty, dále při prováděných prezentačních setkáních a ochutnávkách, popřípadě v rámci podpory prodeje při propagačních akcích Centra pro zdravý životní styl. Žalobkyně neprokázala, že by zboží Herbalife bylo použito v rámci propagace (v roce 2019 vykázala tehdejší žalobkyně využití zboží v hodnotě 148 128 Kč – 321 kusů na propagaci Centra pro zdravý životní styl a 130 135 Kč – 281 kusů na propagaci DMK účetnictví); zároveň uvedla, že bylo prodáno pouze 24 kusů a u 58 kusů mělo dojít k uplynutí lhůty spotřeby; tvrdila, že žádný z produktů neměl být použit pro její osobní spotřebu; z příspěvků na Facebooku vyplývá, že tehdejší žalobkyně i její syn J. K. užívali v předmětné době produkty Herbalife. Dle žalovaného je nevěrohodné, že téměř veškeré pořízené zboží mělo být bezplatně rozdáno. Tehdejší žalobkyně neodstranila důvodné pochybnosti o použití dané části zboží Herbalife v rámci své ekonomické činnosti; nelze proto doklady k tomuto zboží použít ve zdaňovacím období roku 2019 ani jako pomůcku v případě daně na vstupu. Krajský soud uvedl, že obecně platí, že pokud daňový subjekt dle vlastních tvrzení a daňové evidence průběžně nakupuje v poměru k souvisejícím uskutečněným plněním enormní množství zboží, u něhož deklaruje, že je poté zdarma rozdáva nebo odpisuje jako prošlé, jsou pochybnosti o správnosti, úplnosti a průkaznosti účetnictví zcela na místě. Bylo tedy na tehdejší žalobkyni, aby jinými důkazními prostředky prokázala, že produkty Herbalife použila v deklarovaném rozsahu ke své ekonomické činnosti, což neučinila. Poslední spornou otázkou v poukazované věci, nárok na odpočet daně uplatňovaný tehdejší žalobkyní z daňových dokladů vystavených dodavatelem Herbalife, na kterých byl jako odběratel uveden J. K. (což se týká pouze zdaňovacích období v roce 2020). Žaloba tehdejší žalobkyně byla zdejším soudem zamítnuta.

17. Rozsudkem ze dne 23. 10. 2025, č. j. 30 Af 14/2025–108 krajský soud zamítl žalobu žalobce ve věci dodatečného doměření daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2019 ve výši 22 485 Kč. Správce daně vycházel z příjmů a výdajů společnosti DMK účetnictví, ve které měl žalobce 50% podíl. Žalovaný zvýšil doměřenou daň na 32 250 Kč, protože žalobci neuznal výdaje na pořízení zboží Herbalife. Žalobce v této věci namítal, že bylo prokázáno, že produkty Herbalife používal jako podpůrný propagační prostředek při jednáních, kde zastupoval DMK účetnictví. Žalobce nesouhlasil, že by jeho podíl ve společnosti DMK účetnictví byl 50%. Od roku 2018 žádné účetnictví za tuto společnost nevykonával a jeho příjem z této společnosti byl v roce 2019 nulový; vykázaná plnění se týkala výlučně činnosti jeho matky. Žalobci byla původně uznána poměrná část výdajů použitých na propagaci DMK účetnictví prostřednictvím produktu Herbalife jako žalobcův výdaj. Rovněž mu byly původně uznány výdaje za zboží Herbalife použité v roce 2019 v rámci podpory prodeje a při prezentačních setkáních. Žalovaný však dovodil, že z předložených fotografií a jiných důkazních prostředků nevyplývá, že by zboží Herbalife žalobce použil při prezentačních setkáních či v rámci podpory prodeje. Krajský soud v Brně dovodil (stejně jako žalovaný), že žalobce se v předmětném pozměňovacím období podílel na společnosti DMK účetnictví a že mu náleží 50% příjmů a výdajů dosažených činností pro tuto společnost podle uzavřené smlouvy o ní. Krajský soud v Brně rovněž souhlasil s názorem žalovaného, že žalobce neprokázal použití zboží Herbalife k dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, jak deklaroval.

18. K nyní projednávané věci uvádí soud následující.

19. Jak již bylo shora uvedeno, žaloba byla doplňována rozsáhlejšími procesními podáními. Rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 130) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72) tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013-30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013-50, bod 17).
20. Žalobce konkrétně namítal, že jednotlivé platební výměry jsou nepřezkoupatelné, neboť v nich není odůvodněno, proč správce daně jeho argumentům nepřisvědčil. Platební výměry neobsahují důkazní prostředky, ani prokázané skutečnosti nepopisují a nehodnotí; absentuje právní posouzení věci. K této námitce soud uvádí, že v dané věci došlo ke stanovení daně výlučně na základě výsledku daňové kontroly, proto se ve smyslu ust. § 147 odst. 3 daňového řádu považuje za odůvodnění zpráva o daňové kontrole. Z ní je zřejmé, jakým způsobem byl zjištěn skutkový stav, jak byla hodnocena tvrzení žalobce a jaká byla použita právní argumentace. Uvedená námitka je nedůvodná.
21. V žalobě bylo dále namítáno, že řádné odůvodnění shora v naznačeném rozsahu neobsahuje ani žalobou napadené rozhodnutí odvolací, jenž se nemělo vypořádat s námitkami žalobce. Žalovaný se spokojil pouze se zjištěním skutkového stavu v rovinné pravděpodobnosti a jeho tvrzení nemají oporu ve správním spise. Žalobce namítá, že neexistuje žádný důkaz o tom, že přijal podíl ve výši 50 %. K této námitce soud uvádí, že v rámci žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný vyjádřil podrobně a konkrétně veškeré argumenty, které jej vedly k učiněným závěrům. Bylo v nich dostatečným způsobem reagováno na návrhy žalobce vznesené v průběhu daňového řízení. K otázce podmínek pro přechod na pomůcky, určení podílu a doměření daně se soud vyjádří níže.
22. Žalobce namítal, že v předmětných zdaňovacích obdobích nebyly splněny podmínky pro stanovení daně podle pomůcek ve smyslu ust. § 98 odst. 1 a 2 daňového řádu. K této námice uvádí soud následující.
23. Podle § 72 odst. 1 písm. a) zákona o DPH je plátce oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku.

24. Podle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v tvrzení či jiných podáních, případně ty skutečnosti, k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení oprávněně vyzván.
25. Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem.
26. Podle § 98 odst. 1 a 2 daňového řádu platí, že nesplní-li daňový subjekt při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností, a v důsledku toho nelze daň stanovit na základě dokazování, správce daně stanoví daň podle pomůcek, které má k dispozici nebo které si obstará, a to i bez součinnosti s daňovým subjektem. Stanoví-li správce daně daň podle pomůcek, přihlédně také ke zjištěným okolnostem, z nichž vyplývají výhody pro daňový subjekt, i když jím nebyly uplatněny.
27. Dospěje-li správce daně k závěru, že daňový subjekt neunesl důkazní břemeno a daň nelze stanovit dokazováním, je jeho povinností stanovit daň způsobem v pořadí dalším, tedy podle pomůcek. Názoru žalobce, že daň lze stanovit podle pomůcek pouze v případě, že daňový subjekt se správcem daně vůbec nekomunikuje (str. 7 žaloby), nelze přisvědčit. Jak žalovaný vysvětlil, v nynější věci daňové orgány nepostupovaly podle § 145 odst. 1 daňového řádu, který se vztahuje na případy, kdy daňový subjekt nespolupracuje, nýbrž podle § 98 daňového řádu. Už jen z jeho znění (ze slov *které si obstará, a to i bez součinnosti daňového subjektu*) je zřejmé, že dopadá i na situace, ve kterých daňový subjekt se správcem daně spolupracuje. Sama okolnost, že žalobce se správcem daně komunikoval, proto nevyklučuje stanovení daně podle pomůcek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2016, č. j. 4 Afs 87/2015-29). V tomto ohledu žalobcem citovaná judikatura na nyní posuzovanou věc nedopadá. Ani to, že žalobce předkládal *množství* důkazů, není důvodem, proč by nebylo možné přejít na pomůcky. Rozhodující je, zda jsou předložené důkazy způsobilé prokázat trzení žalobce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2017, č. j. 5 Afs 184/2016-20, bod 25).
28. Ze správních spisů správce daně a žalovaného vyplývají následující skutečnosti. Doručením oznámení dne 21. 4. 2022 byla u žalobce zahájena mj. daňová kontrola týkající se daně z přidané hodnoty za zdaňovací období březen - prosinec 2019 (současně byla také kontrolována daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2019). V jejím rámci byl žalobce seznámen s dosavadním výsledkem kontrolního zjištění, k němuž se nevyjádřil. Správce daně prvého stupně dospěl k závěru uvedeném ve zprávě o daňové kontrole, že žalobce nepřiznal daň ve správné výši, a to v rozporu se svými vlastními tvrzeními v rámci daňových přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2019, stejně jako jeho matka paní D. K. Společníci společnosti DMK účetnictví (žalobce a jeho matka) nevedli evidence k DPH způsobem, který by reflektoval jejich podíly na uskutečněných a přijatelných zdanitelných plněních v rámci společnosti, kdy postupovali v rozporu se zákonem č. 170/2017 Sb. Správce daně zjistil, že v kontrolovaných zdaňovacích obdobích žalobce podnikal podle živnostenského zákona a jeho převažujícím zdrojem příjmů z podnikání byla činnost účetních poradců vedení účetnictví, vedení daňové evidence. V daném období byl společníkem společnosti DMK účetnictví. Obsahem smlouvy o společnosti bylo sdružení účastníků za účelem poskytování služeb vedení podvojného a jednoduché účetnictví, účetního poradenství, daňové evidence, daňového poradenství, zpracování daňových přiznání, organizační a ekonomické poradenství, služby

administrativní správy. Žalobce za předmětná zdaňovací období podával příznání k DPH, v nichž nevykazoval žádná uskutečněná ani přijata plnění.

29. Proti jednotlivým platebním výměrům podal žalobce (jenž byl v rámci daňového řízení zastoupen nejprve svojí matkou a poté daňovým poradcem) odvolání, v němž uvedl, že nesouhlasí se závěry správce daně s odůvodněním, že daňové tvrzení bylo podáno v řádné výši 0 Kč, přičemž nesouhlasí-li daňový subjekt s obsahem, respektive s důvody výzvy k předložení dodatečného daňového příznání a tento nesouhlas správci daně ve lhůtě stanovené ve výzvě kvalifikovaným způsobem sdělí, není správce daně bez dalšího oprávněn doměřit daň podle pomůcek. Žalobce dále uplatnil další tvrzení poté, co byl se závěry odvolacího orgánu seznámen. S nimi se žalovaný podrobně vypořádal v odst. 52 a násl. odůvodnění napadeného rozhodnutí.
30. Správce daně v průběhu daňové kontroly zjistil, že smlouvou o společnosti ze dne 5. 1. 2016 uzavřenou mezi žalobcem a jeho matkou, se tito sdružili za účelem poskytování služeb vedení podvojného a jednoduchého účetnictví, účetního poradenství, daňového evidence, daňového poradenství, zpracování daňových příznání, organizačního a ekonomického poradenství a služeb administrativní správy. Na základě smlouvy byl používán název společnosti DMK účetnictví. Žalobce byl v předmětných zdaňovacích obdobích společníkem společnosti se svojí matkou, což dokládá skutečnost, že za rok 2019 podali daňová příznání k dani z příjmů fyzických osob, v níž uvedli ½ dosažených příjmů a ½ společných výdajů. V rámci daně z přidané hodnoty však žalobce podával nulová daňová příznání a jeho matka zahrnovala do svých veškerá plnění za společnost. Z místního šetření u paní D. K. bylo zjištěno, že podle ní smlouva o společnosti je platná a nebyla zrušena s tím, že společníci měli podle této smlouvy řešit pouze daň z příjmů s tím, že veškerá činnost, kterou matka žalobce dělala za DMK účetnictví, byla rozdělena „půl napůl“. Žalobce od roku 2018 pod hlavičkou společnosti DMK účetnictví neměl žádné účetnictví vést a neměl také vystavovat žádné faktury. Z důvodu rozporů ve vykazování daňových povinností (v případě daně z příjmů fyzických osob a daně z přidané hodnoty) vznikly prvostupňovému správci daně pochybnosti o správnosti, průkaznosti, věrohodnosti a úplnosti evidování uskutečněných a přijatých zdanitelných plnění. Správce daně proto vyzval žalobce k prokázání, že svoji ekonomickou činnost provozoval samostatně.
31. Ve shodě se žalovaným lze proto konstatovat, že správce daně prokázal pochybnosti o správnosti a věrohodnosti předložených dokladů ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. Tyto pochybnosti spočívaly zejména v rozporech v tvrzení žalobce a v rozporech v tom, jak žalobce svou činnost vykazoval pro účely DPH na jedné straně a pro účely daně z příjmů na straně druhé. V souladu s rozložením důkazního břemena v daňovém řízení proto bylo v případě zpochybnění primárních povinných dokladů na žalobci, aby uvedené rozpory věrohodným způsobem vysvětlil a prokázal, jakým způsobem uskutečňoval svou ekonomickou činnost. Povinností správce daně nebylo prokazovat, jakým způsobem ve skutečnosti ekonomická činnost žalobce probíhala. Prokázání pochybností dle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu bylo plně dostačující. Správci daně na základě vyjádřených pochybností nebylo zřejmé, zda žalobce přiznal daň ve správné výši. V důsledku toho pojal pochybnosti o úplnosti evidence dle § 100 odst. 1 zákona o DPH.
32. Na výzvu správce daně žalobce uvedl, že v předmětných zdanitelných obdobích byly dosahovány příjmy prostřednictvím společnosti DMK účetnictví, tyto jsou zachyceny v peněžním deníku předloženém matkou žalobce; spolupráce s ní trvala pouze v roce 2019. V

tomto roce bylo nutno z údajů v peněžním deníku odfiltrovat příjmy sdružení a ostatních činností připadajících pouze na matku žalobce; příjmy byly v uvedeném období rozčleněny na a) příjmy ze sdružení – vedení účetnictví společností DMK účetnictví, b) zprostředkování pojištění a c) činnost Centra pro zdravý životní styl (cvičení, permanentky, tržby a provize Herbalife). Z rozsudku zdejšího soudu v Brně ze dne 16. 10. 2025, č. j. 62 Af 3/2025–73 vyplývá, že se na obdobnou výzvu matka žalobce vyjádřila obdobně (viz odst. 30 odůvodnění poukazovaného rozsudku). Správce daně i žalovaný dospěli k závěru, že podíl na činnosti uskutečňované na základě společenské smlouvy byl v případě obou společníků ve výši 50 %. K tomuto závěru ho vedla zjištění z vyjádření žalobce učiněného sice v obecné rovině k dani z příjmů fyzických osob, ale i k bodům výzvy týkající se pochybností o správném evidování daně z přidané hodnoty. Jak je shora uvedeno, ve vyjádření žalobce (i jeho matka, viz shora) uvedl, že společnost DMK účetnictví v předmětném zdaňovacím období fakticky fungovala, což je souladné i s informacemi poskytnutými Okresní správou sociálního zabezpečení Pelhřimov. Jak žalobce, tak jeho matka vykazovali v roce 2019 v přehledech o příjmech a výdajích OSVČ stejnou částku. Dále bylo zjištěno, že v případě soupisu zpracovaných operací pro Městskou část Praha - Újezd byl uveden podpis žalobce i paní D. K. a razítka DMK účetnictví D. K. a DMK účetnictví Martin Kořínek a také to, že v daných příznáních k dani z příjmů fyzických osob u společníků za rok 2019 byly rozděleny příjmy plynoucí z vedení účetnictví na polovinu u každého z nich. Bylo proto povinností žalobce i jeho matky vést evidenci k DPH způsobem, který by reflektoval jejich podíly na uskutečněných a přijatých zdanitelných plněních v rámci společnosti, což neučinili.

33. Ze správního spisu rovněž vyplývá, že se žalobce k výsledku kontrolního zjištění (s nímž byl seznámen listinou ze dne 9. 12. 2023) nevyjádřil. V odvolání proti platebnímu výměru uvedl pouze, že nesouhlasí se závěry správce daně s tím, že daňová příznání byla podávána řádně ve výši 0 Kč. Přílohou odvolání byla žádost o členství a smlouva o členství žalobce ve společnosti Herbalife. Ke konkrétnímu fungování společnosti v předmětných zdaňovacích obdobích žalobce v rámci reakce na seznámení se závěry žalovaného nic přesnějšího neuváděl, pouze tolik, že nevystavoval žádné účetní, ani jiné doklady a ekonomickou činnost v rámci společnosti nevykonával. Byl jen tichým společníkem sdružení. K tomu žalovaný v rámci odvolacího rozhodnutí uvedl, že je nepravdivé tvrzení žalobce, že v předmětné době nevystavoval žádné účetní doklady. Součástí spisového materiálu jsou daňové doklady za zpracování účetnictví či skladové evidence, na nichž je jako dodavatel uveden žalobce, včetně razítka DMK účetnictví Martin Kořínek. Tyto daňové doklady žalobce nezahrnul do příslušných daňových příznáních. Dále žalovaný uvedl, že se žalobce nepochybně podílel i na plnění pro Městskou část Praha - Újezd, což plyne ze skutečnosti, že v případě některých soupisů zpracovaných operací byl uveden podpis žalobce a razítka DMK účetnictví Martin Kořínek a že z bankovního účtu matky žalobce mu byly zasílány peněžní prostředky za spolupráci v případě tohoto odběratele. Z bankovního účtu jeho matky mu byly zasílány peněžní prostředky i za spolupráci v případě dalších odběratelů (jak je konkrétně uvedeno v odst. 48 a také 56 odvolacího rozhodnutí žalovaného). Ze smlouvy o společnosti navíc vyplývá, že je to právě žalobce, kdo se bude podílet svou činností, zatímco jeho matka poskytne svůj majetek. Žalobce v rámci odvolacího řízení také namítal, že byl instruován pracovníci správce daně, aby vykázal v případě daně z příjmů fyzických osob svůj podíl ve výši 70 % a 30 % nebo 50 % a 50 %. Žalovaný uvedl, že se jedná o pouhé tvrzení, které nebylo podloženo žádnými důkazními prostředky.

34. Toto tvrzení nebylo v rámci dvouměsíční lhůty určené pro uplatnění či doplnění žalobních bodů v nyní projednávané věci uplatněno. Bylo tak učiněno až v rámci doplňujícího podání po zákonné dvouměsíční lhůtě, včetně návrhu na výslech svědkyně – bývalé pracovnice správce daně. Jelikož se jednalo o nové tvrzení, nemohl k němu krajský soud přihlídnout. Z tohoto důvodu neprovedl výslech bývalou pracovnící správce daně prvého stupně.
35. Žalovaný v odvolacím řízení odmítl i tvrzení žalobce, že v případě soupisu operací zpracovaných pro Městskou část Praha - Újezd byl potřeba podpis žalobce s tím, že nebylo žádným důkazním prostředkem podloženo toto tvrzení, které je navíc nevěrohodné, neboť v případě některých daňových dokladů nebyl uveden podpis žalobce, ani jeho razítko na soupisu provedených prací a i přes tuto skutečnost došlo ze strany Městské části Praha - Újezd k úhradě daných plnění. Pokud by žalobce byl uveden na podkladech k fakturaci pouze z důvodu požadavku uvedeného odběratele, bylo by logické požadovat podpis a razítko žalobce již na samotném daňovém dokladu, na kterém je pouze razítko DMK účetnictví D. K. To podporuje závěr, že se žalobce v předmětné době podílel na činnosti společnosti DMK účetnictví, což plyne i z bankovního účtu jeho matky, z něhož byly žalobci zasílány peněžní prostředky za spolupráci v případě některých odběratelů. Jedním z nich byla právě Městská část Praha- Újezd; tím bylo, jak uvedl žalovaný, zpochybněno tvrzení žalobce, že konverze dat pro Městskou část Praha - Újezd byla od roku 2018 fakturována přes společnost JA Tech. Žalovaný odmítl i argumentaci, že úhrady nebyly prováděny na bankovní účet žalobce. Žalovaný uvedl, že bylo věcí účastníků sdružení, jakým způsobem se domluví ohledně úhrad ze strany odběratelů a žalovaný navíc poukázal na to, že v případě žalobcem vystavených daňových dokladů, které měly být uhrazeny v hotovosti, byly předloženy příjmové pokladní doklady, na nichž bylo uvedeno razítko DMK účetnictví. D. K.; to nasvědčuje tomu, že peněžní prostředky společnosti DMK účetnictví mohly být shromažďovány matkou žalobce. Žalovaný odmítl i námitku žalobce, že tento nikdy neobdržel příjem ve výši 764 413 Kč. Žalovaný k tomu uvedl, že bylo na žalobci a druhém společníkovi, jakým způsobem se domluví ohledně úhrad ze strany jejich odběratelů. K námitce žalobce v rámci odvolacího řízení, že nebyl předložen důkaz jeho podílu ve společnosti ve výši 50 %, žalovaný uvedl, že to byl sám žalobce, kdo tvrdil v daňovém přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2019 ½ dosažených příjmů a ½ společných výdajů a dále uvedl svoji matku jako druhého účastníka společnosti a podíl na příjmech a výdajích jejich společnosti ve výši 50 %. Žalovaný rovněž zopakoval, že jak žalobce, tak jeho matka vykazovali rovněž v přehledu o příjmech a výdajích OSVČ za rok 2019 stejnou částku a doplnil, že i matka žalobce v odvolacím řízení ve věci její daňové povinnosti vykazovala výši stanoveného podílu ve výši 50 %. Přestože paní D. K. jako zástupce žalobce byla seznámena s obdobnými závěry odvolacího orgánu o její daňové povinnosti, žádným způsobem nebrojila proti naplnění podmínek pro stanovení daně na základě pomůcek; v případě odvolání matky žalobce došlo k vydání rozhodnutí o odvolání dříve, než byla doručena reakce žalobce na seznámení se zjištěnými skutečnostmi žalovaného. Žalovaný uvedl, že se nabízí logické vysvětlení, že snahou žalobce je docílit toho, aby mu nebyla stanovena žádná daňová povinnost na výstupu, a to za situace, kdy druhému účastníkovi byla na základě pomůcek stanovena daň na výstupu pouze ve výši jeho podílu 50 %.
36. Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje. Vyjádření žalobce v daňovém řízení byla do značné míry rozporná v souhrnu s ostatními zjištěnými skutečnostmi a nasvědčovala spíše tomu, že příjmy z účetnictví byly dosahovány prostřednictvím společnosti DMK

účetnictví, resp. nebylo nijak vysvětleno a doloženo, že by žalobce žádnou činnost pro společnost nevykonával. Žalobce po seznámení s výsledkem kontrolního zjištění, z něhož byly úvahy správce daně jasně patrné, neuvedl k dané otázce nic dalšího, ani v rovině tvrzení. Odvolání obsahovalo v podstatě pouze obecný nesouhlas s postupem správce daně prvního stupně a námitky žalobce v rámci odvolacího řízení byly žalovaným správně odmítnuty jako nedůvodné (viz odst. 33 a násl. shora).

37. Je zřejmé, že podpis společníka na listině pro odběratele nebyl jedinou skutečností, na jejímž základě daňové orgány vyvodily podíl žalobce na činnosti společnosti. Stejně jako daňové orgány, má soud za to, že dle znění smlouvy to měl být žalobce (přispěje svou činností), nikoliv jeho matka (poskytne pronajatou kancelář, veškeré její vybavení a služební automobil), kdo bude poskytovat účetní služby. Soud sice nerozporuje, že tomu mohlo být fakticky jinak, avšak smlouva o společnosti svědčí ve prospěch závěru správce daně. Je také pochopitelné, proč daňové orgány určily v rámci pomůcek podíl společníků 50 % (viz již shora zmiňované závěry z napadeného rozhodnutí žalovaného, zejména jeho odst. 26). Jak žalovaný dodal ve vyjádření k žalobě, v případě, že si společníci podíl nesjednájí jinak, počítá s dělením rovným dílem i občanský zákoník (§ 2728). O tom, že společnost DMK účetnictví nemá právní subjektivitu a nemůže samostatně vystupovat před úřady ani o tom, že práva a povinnosti nevznikají společnosti, nýbrž pouze jejím společníkům, není mezi stranami sporu. Podle smlouvy o činnosti měli vést společníci účetnictví samostatně. Žalobce ani jeho matka však nepředložili věrohodnou evidenci, ze které by bylo možné určit jejich podíl. Vedení účetnictví bylo podle dokladů založených ve správním spise zcela dominantní činností společnosti v předmětných zdaňovacích obdobích.
38. V dané věci byly splněny podmínky pro stanovení daně prostřednictvím pomůcek. Žalobce ani jeho matka nepostupovali dle aktuální právní úpravy, podle níž každý společník společnosti je povinen evidovat samostatně ve své evidenci pro účely DPH veškeré údaje podle ust. § 100 a 100a ZDP, týkající se jeho činnosti v rámci společnosti i mimo ni a uvádět ve svých daňových přiznáních údaje týkající se veškeré jeho ekonomické činnosti, tj. činnosti v rámci společnosti i mimo ni. Žalobce nepředložil evidenci pro účely DPH podle ust. § 100 ZDPH. Nebyly tak vyvráceny vážné a důvodné pochybnosti o správnosti přiznání daně z přidané hodnoty. Žalobce proto nesplnil svoji zákonnou povinnost při dokazování a zároveň došlo k situaci, kdy správce daně nemohl stanovit daňovou povinnost dokazováním pro chybějící evidenci a daňové doklady. Nedošlo k situaci, že by znevěrohodnění jednoho důkazu bylo vztaženo na ostatní důkazy. Žalobci se nepodařilo předloženými důkazy či tvrzeními vyvrátit pochybnosti správce daně kvalifikovaně vyjádřené a prokázat verzi jím tvrzené reality. Žalovaný nevyloučil možnost unesení důkazního břemene žalobcem, ale poskytl mu k jeho unesení dostatečný prostor.
39. V rámci úvahy žalovaného ohledně použití pomůcek soud neshledal ani žalobcem tvrzenou rozpornost mezi odst. 32 a 33 žalobou napadeného rozhodnutí. Odst. 32 se týká naplnění první podmínky pro stanovení daně na základě pomůcek podle § 98 odst. 1 daňového řádu, odst. 33 se týká splnění podmínky pro stanovení daně podle pomůcek. Žalovaný nejprve popsal, proč byla splněna první podmínka pro stanovení daně podle pomůcek - žalobce nepředložil evidenci pro účely DPH tak, aby reflektovala podíly společníků na činnosti společnosti a souvisejících plněních, ani daňové doklady, které si měli společníci vystavovat navzájem. V odst. 34 je pak dovozeno, že pro absenci těchto

dokladů nebylo možné dokazováním zjistit, jaká měla být výsledná daňová povinnost. Došlo ke splnění i druhé podmínky pro stanovení daně na základě pomůcek.

40. Je pravdou, že žalovaný nebyl v rámci odvolacího řízení zcela nečinný a reagoval na seznámení se zjištěnými skutečnostmi podáním došlým dne 18. 1. 2025. Jak již bylo shora uvedeno, s námitkami v tomto podání se žalovaný v rámci žalobou napadeného rozhodnutí správně vypořádal. Sám žalobce v prvostupňovém řízení uvedl, že v roce 2019 byly dosahovány příjmy prostřednictvím společnosti bez právní subjektivity DMK účetnictví a tyto příjmy jsou zachyceny v peněžním deníku přiloženém matkou žalobce. Spolupráce s ní trvala pouze v roce 2019. Uvedl, že v tomto roce bylo nutno z údajů v peněžním deníku odfiltrovat příjmy sdružení a ostatních činností připadajících pouze na matku žalobce. Sám žalobce v žalobě ve věci 30 Af 14/2025 (viz odst. 17 shora) k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2019 uvedl, že bylo jednoznačně prokázáno, že produkty Herbalife použil jako podpůrný prostředek k činnosti, reklamě a k propagaci při jednáních, kde zastupoval DMK účetnictví.
41. Žalobce v rámci daňového řízení nijak neprokázal činnost spočívající v zajištění počítačových propojení v síti, administraci a správu sítě a užívání těchto služeb společností DMK účetnictví. Žalovaný zpochybnil tvrzení žalobce, že konverze dat pro Městskou část Praha - Újezd byla od roku 2018 fakturována přes společnost JA Tech s tím, že se žalobce skutečně podílel na činnosti DMK účetnictví, což plyne i z bankovního účtu matky, ze kterého byly zasílány peněžní prostředky za spolupráci společnosti DMK účetnictví i v případě Městské části Praha – Újezd (zejména odst. 65 a 66 odůvodnění odvolacího rozhodnutí). Žalobce ke společnosti JA Tech s r. o. v nyní projednávané žalobě v části pod bodem 3 uvádí, že od roku 2017 spolupráce s vedením účetnictví nefungovala, neboť žalobce se podnikáním zaměřoval na společnost JA Tech s r. o. se zcela jiným předmětem činnosti: přípravné a dokončovací stavební práce, specializované stavební činnosti. Činnost žalobce a společnosti DMK účetnictví se proto předmětově odlišují. Žalobce v této souvislosti navrhl, aby soud provedl důkaz aktuálním výpisem z živnostenského rejstříku žalobce (s historií), úplným výpisem z obchodního rejstříku společnosti JA Tech s r. o. a spisovou dokumentací z řízení před správcem daně prvého stupně u D K.
42. Pokud jde o kvalitu použitých pomůcek (tedy podmínku, aby daň mohla být prostřednictvím pomůcek stanovená dostatečně spolehlivě), uvedl žalovaný v odst. 36 a násl. žalobou napadeného rozhodnutí, že správce daně pravého stupně vycházel při stanovení daně podle pomůcek z přeložených evidencí pro účely DPH vedených za DMK účetnictví, přičemž přihlédl pouze k předmětu činnosti žalobce podle smlouvy o společnosti, dále použil údaje o příjmech a výdajích z žalobcem předložených sestav „Propočty příjmů a výdajů z pohledu smlouvy o společnosti za rok 2019“ a „Podklady pro výkaz příjmů a výdajů“ za rok 2019, a to z důvodu rozlišení uskutečněných a přijatých zdanitelných plnění zaevidovaných v předložených evidencích a plnění týkající se vedení účetnictví (smlouva o společnosti uzavřená s matkou žalobce) a plnění týkající se pouze druhého účastníka společnosti (zprostředkování pojištění a služby Centra pro zdravý životní styl – zboží Herbalife). Dále správce daně prvého stupně použil údaje ze sestavy „Rozpis skladových položek za rok 2019“, konkrétně ze sestavy „Soupis položek propagace DMK účetnictví“ za rok 2019, a to z důvodu zjištění hodnoty přijatých zdanitelných plnění (zboží Herbalife pořízených matkou žalobce použitých k propagaci vedení účetnictví, tedy činnosti, ke které se oba společníci sdružili). Jelikož žalobce provozoval ekonomickou činnost jako společník společnosti a současně při přijetí a

uskutečňování zdanitelných plnění za společnost jednal vlastním jménem na svůj účet druhý účastník společnosti (matka žalobce), vyčíslil prvostupňový správce daň na výstupu, o kterou zvýšil daňovou povinnost, a to z daňových dokladů, které měl žalobce vystavit pro druhého účastníka společnosti, v níž měl deklarovat uskutečněná plnění (vedení účetnictví) ve výši svého podílu (1/2) na činnosti provedené na základě společenské smlouvy. Uskutečněná zdanitelná plnění byla z jedné poloviny tvořena podílem druhého účastníka. Prvostupňový správce daně vyčíslil základ daně a daň na výstupu, tj. podíl z činnosti společnosti bez právní subjektivity připadající na žalobce, který měl být fakturován v rámci jeho vlastní ekonomické činnosti ve smyslu ust. § 21 ZDPH. Na tomto základě byla žalobci zvýšena daň na výstupu v souhrnné výši základu daně 764 413 Kč a DPH 160 513 Kč. Dále správce daně prvého stupně v rámci snahy o stanovení daňové povinnosti co nejspolehlivěji vyčíslil daň na vstupu, o kterou snížil daňovou povinnost žalobce, a to z daňových dokladů, které měl druhý účastník společnosti vystavit pro žalobce, v nichž měl deklarovat poskytnutí části přijatých (druhým účastníkem společnosti) zdanitelných plnění použitých k uskutečněným plněním v rámci činnosti společnosti (např. režijní náklady k poskytování služeb vedení podvojného a jednoduchého účetnictví) či nákup zboží Herbalife uskutečněný matkou žalobce, které mělo sloužit k propagaci DMK účetnictví v rozsahu odvislém od výše podílu účastníka společnosti (1/2). Jelikož přijatá zdanitelná plnění sloužila k ekonomické činnosti druhého účastníka společnosti pouze z 50 % a zbývající podíl připadající na žalobce měl být přefakturován ve smyslu ust. § 13 a 14 ZDPH, vyčíslil správce daně prvého stupně základ daně a daň na vstupu pro zvýšení přijatých zdanitelných plnění (uznání nároku na odpočet). Proto byla zvýšena daň na vstupu v souhrnné výši základu daně 282 174 Kč a DPH 55 710 Kč. Žalovaný však dospěl k závěru, že jako pomůcku nelze použít zpochybněné důkazní prostředky. Nelze vycházet z předložené sestavy "Soupis položek propagace DMK účetnictví" za rok 2019, podle něhož mělo být pro tyto účely využito zboží Herbalife v hodnotě 130 134,90 Kč. Při posouzení odvolání matky žalobce proti dodatečným platebním výměřům na DPH za předmětná zdaňovací období žalovaný dospěl totiž k závěru, že D. K. neprokázala, že jí pořízené zboží Herbalife v uváděné výši bylo použito k propagaci DMK účetnictví. Žalovaný proto vyhodnotil, že nelze na základě pomůcek snížit žalobci za zdaňovací období prosinec 2019 daňovou povinnost ve výši základu daně 2 038 Kč a DPH 428 Kč na řádku 40 a ve výši základu daně 54 526 Kč a DPH 8 076 Kč na řádku 41. S uvedeným názorem žalovaného krajský soud souhlasí.

43. Žalobce dále namítal, že prokázal u vyčíslěného zboží – zásob od společnosti Herbalife, že toto bylo použito jako dárkové předměty při provádění zmíněných prezentačních setkáních a ochutnávkách v rámci podpory prodeje při propagačních akcích Centra pro zdravý životní styl; k uvedeným akcím byly důkazně doloženy fotodokumentace a doložené termíny jednotlivých setkání a prezentací. K této námitce krajský soud uvádí, že žalovaný dospěl k závěru, že daň nebyla stanovena dostatečně spolehlivě, neboť nelze vycházet z předložené sestavy „Soupis položek propagace DMK účetnictví“ za rok 2019 (podle níž mělo být pro tyto účely použito zboží Herbalife v hodnotě 130 134,90 Kč), neboť nebylo prokázáno, že zboží Herbalife v této hodnotě bylo použito k propagaci DMK účetnictví. Žalobce v rámci daňového řízení nedoložil žádné skutečnosti a důkazy, které by podporovaly jeho tvrzení, že zboží Herbalife v uvedené výši bylo použito na propagaci společnosti DMK účetnictví. Navíc je v žalobě, jak shora uvedeno, tvrzeno, že měl prokázat, že zboží mělo být použito při propagacích *Centra pro zdravý životní styl* (viz jeho podání ze dne 29. 7. 2025). Žalobcem poukazované důkazy k prokázání použití zboží

Herbalife nebyly v předmětném daňovém řízení doloženy. Jak správně uvedl žalovaný v doplňujícím vyjádření k žalobě, argumentace žalobce vztahující se k řízení týkajícího se uplatněného nároku na odpočet daně z přijatých daňových dokladů od dodavatele Herbalife, na kterých byla uvedena jako odběratel matka žalobce, není důvodná, neboť prokázání předmětného uplatněného nároku na odpočet bylo řešeno v samostatném daňovém řízení vedeném správcem daně u matky žalobce; tyto závěry ovšem měly vliv na stanovení daně podle pomůcek u žalobce.

44. Žalobce dále namítal, že v rámci podnikání měla matka žalobce vybudovat a provozovat Centrum pro zdravý životní styl a do podnikání chtěla zapojit svého syna – J. K., který začal z jejich prostředků nakupovat produkty Herbalife, tyto neprodával, ale byly prodávány samotnou žalobkyní (pozn. soudu: míněna matka žalobce), jenž na jejich nákup poskytla finanční prostředky a tržbu z prodeje tohoto zboží zahrnula do svých zdanitelných příjmů a odvedla z nich DPH na výstupu, což mělo být prokázáno u prvostupňového správního orgánu daňovými doklady. Uvedená žalobní námitka nemá přímou souvislost s nynější žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného. Žalobce dále namítal, že částku 764 413 Kč neobdržel, a tedy nemohl odvést DPH ve výši 160 530 Kč. K tomu se žalovaný vyjádřil například v odst. 61 a 68–70 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí; na tyto závěry krajský soud odkazuje a s nimi souhlasí.
45. V doplňujících procesních podáních ze dne 29. 7. 2025 a 4. 12. 2025 žalobce kromě zopakování dosavadní žalobní argumentace také nově uvedl, že daňovou evidenci formou „0“ nelze vytisknout z PC, a proto nemohla být jako důkaz předložena; podíl ani přes nátlak správce daně v průběhu kontroly účastníci uměle nevytvářeli. Uvedené skutečnosti nebyly v původní žalobě namítány. Žalovaný v rámci reakce na procesní podání žalobce správně poukazuje na to, že bylo zjištěno, že v předmětné době žalobce vykonával činnost v rámci společnosti DMK účetnictví, a proto měl povinnost vést evidenci pro účely DPH způsobem, který by reflektoval jeho podíl na uskutečněných a přijatých zdanitelných plnění v rámci společnosti. Nad rámec ve lhůtě uplatněných žalobních námitek žalobce nově uváděl, že jím navržená svědkyně paní D. K., zaměstnankyně správce daně prvního stupně, měla intervenovat, aby došlo k rozdělení příjmů podle zákona na 50 % u každého společníka. K tomu Krajský soud v Brně uvádí, že jde o nově vznesenou námitku, soud se jí soud nemůže zabývat a z tohoto důvodu ani nepřistoupil k výsledku navržené svědkyně. Navíc žalobce neuvedl, proč takovýto výsledek nenavrhl již v řízení před správcem daně či před žalovaným.
46. Žalobce dále nově tvrdil, že v daňovém řízení předložil listinný důkaz, z něhož je patrné, že od roku 2022 (přesně od 9. 12. 2022) „byl zbaven daně z přidané hodnoty“ tím stejným správcem daně. Registrace k DPH žalobci zanikla před vydáním rozhodnutí o platebních výměrech, a to dnem 9. 12. 2022. K tomu krajský soud uvádí, že se jedná o nově uplatněnou námitku, kterou nelze z tohoto důvodu vypořádat. Žalobce dále nově namítal, že byly správnímu orgánu předloženy v rámci daňového řízení důkazy, které buď nebyly provedeny, nebo nebyly správně vyhodnoceny. Jedná se o důkazy týkající se pronájmu od společnosti JA Tech s.r.o., které bylo v roce 2019 vyplaceno 360 000 Kč a v roce 2020 450 021 Kč, a to vzhledem k záměru žalobce vybudovat a provozovat Centrum pro zdravý životní styl – proto bylo zapotřebí zajistit pro toto centrum prostory, jenž žalobce využil od společnosti JA Tech, které tato společnost pronajala, resp. podpronajala (prostory v Bořetíně, p.č. 58/1, k.ú. Bořetín, okres Pelhřimov, kde bylo toto centrum provozováno). Jednalo se o venkovní prostor, včetně chatky k provozování zdravého životního stylu –

Agro fitness/lektorské činnosti, cvičení s vlastní vahou, kdy tyto činnosti měly sloužit i jako podpora prodeje pro produkty Herbalife, přičemž jako lektor vystupoval syn J. K. Dále žalobce nově namítal, že jako podpora aktivit Centra pro zdravý životní styl bylo přistoupeno k dalším podpůrným projektům – mj. na internetu přes Messenger byla založena soukromá skupina Candáti Herbalife Nutrition, kde byl propagován zdravý životní styl spojený se zmiňovaným cvičením – agro fitness. V rámci této skupiny byly i sdíleny příspěvky prezentace a videa, cvičení v prostorech v Bořetíně. Z provedených akcí předložil žalobce komunikaci ve zkoumaných obdobích a videoupoutávky zveřejňované na sociálních sítích i fotodokumentaci těchto akcí. K této žalobní námitce soud uvádí, že jde o nově vznesenou argumentaci, proto se jí nemůže zabývat. Není ani zřejmé, zda má vztah k nyní projednávané věci. Žalobce rovněž nově namítal, že byla předložena místopřísežná prohlášení, z nichž je patrné, že v rámci osobních setkání a prezenčních akcí byly příslušnými osobami produkty Herbalife bezplatně konzumovány, přičemž autory těchto prohlášení si mohl správce daně vyslechnout. Jde opět o nově uplatněné žalobní tvrzení nad rámec zákonné dvouměsíční lhůty, navíc místopřísežná prohlášení nebyly žalobcem v rámci daňového řízení předloženy.

VI. Závěr a náklady řízení

47. Krajský soud na základě výše uvedených skutečností a úvah neshledal žalobu důvodnou, proto ji postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
48. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobkyně před soudem neuspěla (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, však žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu je nelze přiznat (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 11. 12. 2025

Mgr. Milan Procházka v.r.
předseda senátu